

The background of the book cover features a scenic landscape with a river flowing through a forested area under a cloudy sky. A large, semi-transparent circular graphic is overlaid on the right side of the image, creating a layered effect.

A CSEND TETEJÉN

Dittrich Panka

-versek-

Dittrich Panka

Á

csend

tetején

Dittrich Panka

A csend tetején

2020. [ePUB]

ISBN 978-615-80802-1-7

A borítót tervezte és a kötetet
készítette: Dittrich Panka

Elérhetőség:
dittrich.panka@gmail.com

CSEND TETEJÉN:

Húzza rám

Ácsingózik bennem egy gondolat,
meggyűrt lelkembe belesimogat,
ahogy, napsugarán táncol a fény,
belopózik mélyen, szívem völgyén.

Látom út porában, utca kövén,
száraz levelekkel sziszeg a szél.
A csörgedező csillagok ölen
csordul a sötét a fény küszöbén.

Mind elhagyott ágak és gyökerek,
tavaszba szült virág-ígéreték:
szívembe sugdosó szűzszép mesék,
fájón felfalja, mint Napot az éj.

Néha elcsábít, és úgy szeretném
sorsára bízni saját szerencsém:
húzza rám egyszer égi lepellel,
pillangó szárnyát, víg kegyelettel.

A tegnap...

Bús ez a nap is, gyáván hevít,
lelke sugara most nem simít.
Keresem, mi véggépp elveszik.
Vihar zúg bennem, és ölelkezik.

Lidérces égről a fény zokog,
az ablakomon eső kopog.
Nehéz gondolatokkal úgy hasít,
rám tör, és vad ösztönre szít.

A boldog tegnap belém szakad,
rongyos bánattá kettéhasad.
Sorvad szívem, mint egy kis levél,
szédült béklyóm földre hullt remény.

BÁRHOL

Rossz a kedvem, eső mázol,
összes színbe belegázol,
mennydörgéstől zúg a távol,
villám nyila megbírságol.

Vihar után a fény táncol,
szivárványt az égre vázol.
Szökik a zaj, csennel számol,
napsugárt ad, legyen bárhol.

Hordalék

Hajtanak, rohansz, és elcsobog az élet.
Fények kísérnek, és árnyak is sötéten.
Hordalékokat, mit nap, mint nap kimérnek,
ragad a szutyok a győzelem hevében.

Feléd özönlenek, hiába nem kérted,
a méregdrága giccs ócska és temérdek.
Pusztít az ember, és tettében nincs szégyen.
Menekülsz-menekülsz, hogy utol ne érjen.

Csak tiszta forrásból élhetem túl e kint,
Ahogy, kisdéd homlokán szárad szenteltvíz.
Meleg szívvel és tiszta őszinte hittel,
ember maradok, nincs szabály és kitétel.

Saját álnok bűnöm, lélekben megvívni,
holnapomra sorsom szelíden rábízni.
Aztán, úgy halni meg földi lét poklában,
hogy a szívem tárva, holtában sem árva.

Idén a tavasz

Kendőzetlen mese idén a tavasz,
májusban szürkén gomolyog a Nap.
Fénytelen bimbója az ég kezében,
villámcsapás szakad közelében.

Nézem, ahogy vihar tépi az eget,
sötét árnyak sűrűn sereglenek.
Összekaszálják fenn a békés teret,
mennydörgése nyomja el szívemet.

Letaglóz, futva szabadulni vágyom,
nem kérve a zord világ poklából.
Kegyetlen zokog, zúg, morog a távol.
Jégeső koppan és mindent páhol.

Bennem is csattant egy hatalmas szikra,
megleltem őt, de csak egy „kőszikla”.
Réseibe könnyemet csepegtetem,
így mondom el neki, hogy szeretem...

Írás/jel nélkül

szívem a testemben különös szerkezet
mint madárszárnyán libegő cselekedet
hol öröm és bánat szeli a felleget
ölelésből válás minden igyekezet

mi végre születtem ezen a világon
ki akarta nekem hogy élnem halnom kell
ábrándos szívem robog egy vak vágányon
szüntelen dörömböl újra kel útra kel

táncolok titkos sejtelmes szalmaszálon
kutatva azt ahol szép virág pelyhedzik
kifacsart időm ring kelletlen faágon
leveleit rója ami következik

olykor szárnyakat tapaszt a sors vállamra
hogy mindenki szeret és zenél a perc
majd rossz lapot osztanak több oldalszámra
kényszer zugába csuklik a féktelen terc

nincs imámban panasz sem pedig kérelem
kéretlen éltemen ha én ítélkezem
születtem s halok tán nem lehet véletlen
lelkemnek tárhelye ez a vén végtelen

OTT-HOL

magas csúcson fagyos tájon
megpihenek kavicságyon
zúzmara csíp húz a távol
tiszt a fény nem bukdácsol

lelkem bűne mélyre ásson
hogy váltsam meg a világot
viharos szél meg ne ártson
meleg szívem meg ne fázzon

Rácson szökött

Emlékszem a kerítésre,
annak minden kis részére.
Kőszikla oszlopok között
a tiszta fény rácson szökött.

Ki nem látta, haza szökött,
szívbe szabadság költözött.
Családjára így esküdött,
Hitte, nedves párnák fölött.

Gyermek voltam "gyivis" gyermek,
homokvárat építettem.
Azon zászló, virágos kert,
hogy ledöntik, attól féltem.

Másnap reggel sehol sincs vár,
rajta könnyem, agyag, és sár.
Béke honolt, ez zsarnokság,
mosolygott rám rossz társaság.

Én nem szöktem, zajban nőttem.
Bánatomban felejtőztem.
Tankok nélkül harcot nyertem,
ahogy, csendben énekeltem.

Nem másztam én kerítésre,
hogy a lelkem meg ne sértsem.
Este Istent úgy kérleltem,
hogy a szívét, hogy becézsem.

Igaz váram hogyan álljon,
rossz embernek, hogy bocsásson?

Szelídnek és szépnek

Vaddá nevelődtem, ezt kár is tagadnom.
Elmaradt tudásom kéne még csiszolnom,
de minek a tények, hiszen hamis fények,
bár merre térek, a háború temérdek.

Hogy ki, és hogyan akar talpon maradni:
egymást agyon ütve, sosem megalkudni.
Stratégia vonal, bizarr hatalmi lánc,
az érdekre csomót köt a szemtelen gáncs.

Nem nézem, de mégis itt van, meg kell látnom.
Hiába akarnék bűn mellől sétálnom.
Rúgni és elkaszálni, egy álszent sorban,
inkább halnék én meg bármilyen nyomorban.

Maradok, fulladok szoci hálójában,
éjből vált a nappal, sorsom koloncában,
hol kőfalak nyomják össze akaratom,
törni-zúzni kéne, volna feladatomban.

Éltem, ahogy éltem, léptem, amit léptem,
kaptam ezt is, azt is, és amit nem kértem.
Hogy miért így történt? Sejttem és nem kétlem.
Dörmögő csendemben vérzem szívverésem.

Jó volna egyszer szelídnek mutatkozni:
Szépnek, jónak magam, nincs min sopánkodni.
Gyermekeként, ártatlan nézném a világot:
nem keresve benne a csúf valóságot.

Jó idő

Tomboljon a fény, és érjen a napsütés,
inkább izzadjak meg, de ne kelljen fűtés.
Lengesse hajamat meleg nyári szellő,
ne kelljen a csizma, jó lesz egy cipellő!

Majd kimegyek a rétre virágot szedni!
A házam előtt várjon egy hokedli!
Nyári kiskonyhában főjön a nokedli,
hogy rokon és barát győzze azt lenyelni!

Sündörögjön körém, aki úgy akarja,
de hogyha eljön, a fejét ne vakarja!
Kitárom a szívem, aztán kapja-marja!
Öleljen engem, hogy elbírjon a karja!

Budapesten

szép művészetem
itt az Andrássy úton
ihletért futok

a Hősök terén
talpam alatt is recseg
több illúzió

a Múcsarnokban
modernkori képek közt
keresem magam

egy cseresznyefa
rózsaszín illatától
szerelmes leszek

egy sóhaj voltál
ahogy a pitypangot is
sodorta a szél

Kard a karddal

mindegyik kard fényes
veszíteni kényes
porba hulló fejjel
békéd visszanyerjed

örök harc az élet
minden perce éles
az egyiknek édes
másiknak veszélyes

kard a karddal küzdjél
semmit el ne tűrjél
szív az ésszel harcolj
lelkedbe ne karcolj

Tömören

Égi kő a mennykő,
nekem az sosem kő!
Vihartól a szív robban,
hát ölelj szorosabban!

Nap sugara megjön,
jó kedvem is eljön.
Te szeressél még jobban,
mert az idő is porlad...

Elmentek elmentek

Hamvas az ősz, havas ősz,
aki elment vissza nem jön.
Krizantémok, fehér szirmok,
rég elment már, csak én várok.

Színes az ősz, mégis sírok,
gyertyafényesek a sírok.
Levél reszket az út porán,
esőcseppekben a homály.

A sírból senki nem jön vissza,
éltét a föld végképp felissza.
Porba halt szó, s a meleg ölelés,
hamvas az ősz, sosincs feledés.

Kapaszkodó

Ha az előtttem álló út oly sivár,
mert szívembe markolnak csúf hibák,
lássam, kősziklán is nyílik virág,
bármily kegyetlen és zord a világ.

Fogódzom az idő gyökerébe,
őszbe, nyárba, tavaszba, és télbe.
Idő-terem viharvert porába,
fürödjek én az ég záporába.

Hidegen hagy

Olykor lüke az agy,
Csüng egy vékony szálon.
Ha a semmi is nagy,
Egy ócska törött tálon.

Zűrös idill zavar,
Mely áttör a gáton.
A túlfesztes csavar
Szakad mindenáron.

Bús térben a távol,
Miként, múlton a mán,
Ahogy ember gázol,
Túlhajlik önmagán.

A kimondott szaván
Tárul ki a lélek,
A tettében sátán,
Öljön meg, nem félek.

Csillog a faágon,
Az eső is megfagy.
Nem veszem félvállon,
Most épp hidegen hagy.

Haiga haikuk

002

hullám vásznain
felhők bújnak meztelen
átlátszik az ég

003.

dőlni látszik
az egyenes is görbül
keresztül kasul

004.

pipacs a réten
rikítva élni akar
fárasztó szélben

Csacska vagyok, csacska nő

Csacska vagyok, csacska nő,
ki verset ír éppen,
és azon van, óh, minő,
a bút láttassa szépen.

Csacska vagyok, csacska nő,
bóklászok az éjen,
nem leszek én szóvivő,
sem csillag az égen.

Csacska vagyok, csacska nő,
ki hisz a reménynek,
holdudvarán keszkenő
a sötétség a fénynek.

Csacska vagyok, csacska nő,
ki átlát a résen,
botladozó szerelő
ki pólusokba réved.

Csacska vagyok, csacska nő,
ítélet és végzet.
Rímsort ráz az agyvelő
Így éltetett az élet.

Felhők felett

mikor elhal a szikra
kihal a fény
mikor rám tör a vég
és tőled eltép

Te akkor se félj
lesz még remény

fentről az égről
majd integetek
csillagként fénylő
emlék leszek

Napsugár-legény

/Ady Endréről/

Míg nappal éltél, éjjel szenvedtél,
Nehéz fehér csönd lengte be szobád.
Dús árnyékot csókolt a puha fény,
Vele nyikordult a borospohár.

Lelked vérző sorsodon pennázott,
béklyózott egy szépséges Napvirág.
Bús szemeddel ölelted a kedvest,
ősz a tavasszal korbácsolt vitán.

Léda a hajón neked integet.
Eső nyaldosta lucskos köveken,
Kívánni, szeretni így hogy lehet.
A tó nevetett, bár mélyre temet.

A szemedben tűz, vad tűz sercegett:
Szeretni őt, akit már nem lehet.
Égő lángja falta fel szívedet,
- vihar tépte a párizsi eget -.

Kínzón, vádlón, is töröd a fejed:
miért, és miért épp ő kell neked,
az áldott csoda, fehér lepelben,
idegen ágyon, elnyúlt esteken.

Néztek rád furán, de megbocsátón,
Hiszen versedben élt az öntudat,
Hogy nincs, s nem találsz olyan kiutat,
mely szerelmes lényeden túlmutat.

Ziháló vágyban beteljesedve,
kék gennyezte be korán a tested.
Koporsódat ezrek elkísérték,
Napsugár-lelkedet megkönnyezve.

Mélyre zuhantan, magasra értél,
Holt szerelem, mámor és kárhozat,
S mindezt leírni sohasem féltél,
Íme, száz év után is itt maradt.

Győri barangolásom

Sétálgatok szülővárosom utcáin.
Megállok-megállok, itt és ott, sokáig.
Aztán a Baross úton haladok végig,
Lenin út volt annak, aki még emlékszik.

Liszt Ferenc utcában az a meglátásom,
a huszonnégyesben lehetne szállásom...
anyám és apám otthona sötét fényjel,
hátrahagyott falában az idő fészkel.

Pár lépést még lépek, fent felhő fintorog.
Zichy-palotából a násznép kirobog.
Az esküvői népre téved a szemem,
elfutok előlük, nem lelem a helyem.

Két utcasarokra a Széchenyi téren,
városom szívének téglá dzsungelében,
teraszok, napernyő, és ottan a népek,
fálnak, duruzsolnak, étkükön a méhek.

Közepén szökőkút, víz buggyan több résen,
azon siserahad, visítozik éppen.
Amott a fapadon két koldus kéreget,
előttük fagyit nyal két kicsike gyermek.

Tovább bandukolók a Radó-Szigetre,
hol egykor pihentem, most be van füvezve.
A Rába-part kövezve, fut száz méteren,
annak, ki itt kószál, nem online éteren.

Diszkóhajó áll, bár ring a Rába hátán,
nem megy az sehova, mily különös ármány.
Nincsen kapitánya, túl rozsdás a kormány.
Este szeszfelhőben nyílik majd szivárvány.

Mostan eddig tartott az én győri sétám,
borongós időmben, feszül már a vénám.
Múltamból, mélyről, így másztam fel egy létrán,
így leskelődtem magamban, és némán.

Vagyok

Földönfutó nem leszek már,
Dolgoztam, túrtem eleget,
nem cseng nékem pezsgőspohár.

Kaptam hideget, meleget,
magamtól rímet körmölök,
a sorsom hátba vereget.

Egy életem, egy börtönöm,
szenvedélyem e világban,
hogyan meglegyek az örömöm.

Nem sírok és nem nevetek,
ha megvetnek hős ördögök,
had üssenek, sem szenvedek.

Két markomban sem röhögök.
Amiről én nem tehetek,
ne kínozzanak szív-rögök.

Holdfény ragyogta esteken
csendes csalóka álmot szül
a múlttól zajos végtelen.

....

A testem, ha végleg kihűl,
néhány rímes sort itt hagyok,
ami a lelkemből kisül.

Olvassák az Őrangyalok
és végül végleg elmerül,
mint vízen a kődarabok.

Amíg a kaszás kikerül,
míg nem égetnek venyigék,
szívembe vers ring, szenderül.

.....

Szenvedélyem e világban
csendes csalóka álmot szül
míg nem égetnek venyigék.

Ákom-mákom

Nincsen nékem ezer lájkom,
sem a zsebemben sok petákom,
mit árulnék ákom-mákom,
hogy sose álljak hadilábon.

Nem árulok zsákba macskát,
inkább írok sok csacska-csacskát,
mit hazudnék ákom-mákom,
hisz csak magamat imitálom.

Nincsen nékem sok barátom,
mert hitszegés az egy halálom.
Úgy haljak én ákom-mákom,
boldog legyek a másvilágon.

Patak partján

Patak partján, hogyha ülök,
száz rovarral hegedülök.
Bús e móka és e nóta,
merengésem az agytorna.

Ár sodorta faágakon,
nem sírhatok butaságon.
Követ dobok a patakba,
csobog egyet, majd elhallgat.

Szitakötő illeg-billeg,
az ő szárnya ezer színben.
Tetszik nekem, nem tagadom,
bár a tánca ingatagon.

Pisztráng felnéz patak ölén,
eltűnik a felhőtükrén.
Elringat a patak vize,
búmat viszi el izibe'.

Sebesen jár gondolatom.
A gondjaim fontolgatom.
Csurran-csöppen némi jókedv,
belém bújik néhány jó terv!

Nem sodródok én az árral!
Nem bajlódok ezer zárral!
Nyitva szívem, tárva lelkem,
mások bűnét kikergetem!

Amíg

Néha oly meztelen a Nap. Szikrafényes.
Meleg burájába fogad, és ott vagyok,
míg tétován mártózók színes tükrében,
tőlem távol úsznak a könnyes bánatok.
Itt nem vagyok álnok, bár itt sem vagyok szent,
csak a Nap bíborában egy romló porszem.

Ha fellegek kavarnak, örült fellegek,
durván megrezzennek a szívdobbanások.
Kétes éltem zavarában, viharában
egyszer elveszem, és örök némaságban
enyém lesz az örökön zajos végtelen.

Ám addig, ahogy a fák is koronáznak,
bár télen fáznak, de új virágra lelnek.
Hát rezzenjek még a rút világ poklában,
legyek karanténba zárva, de mégsem félni,
leszek, amíg a szívem szívekhez vezet,
ragaszkodom, mert érzem, van, aki szeret.

Az én Költőm

Istennek, embernek,
nem tagad senkinek,
ha fájdalmat ismer,
táplálja az ihlet.

Ábrándozó lelkén
lakol életleckén,
hallgatásán is túl,
bánata kitisztul.

Rímbe szedett sorral
mosolyt lop zokogva.
Erőt adva kutat
a Költő szebb utat.

Csendjében kesereg,
maga megfeleljen:
akkor, mint szeressen,
ha minden kegyetlen.

Eperfa

Házfalak ölelik a görcsös eperfát.
Ott, ahol nyitom kisszobám ablakát.
Későn ereszt leveleket, minden tavasszal,
De aztán madárdal kering, és ez vigasztal.

Egykor még sarjadt egy másik fatörzsből,
Azt azóta kivágták, többet az nem dőzsöl.
Ám, ez itten, annyira óriásra megnőtt,
A ház gangjáról szedhetnék róla gyümölcsöt.

Csakhogy, a verébsereg itt annyira dörzsölt,
Még meg sem ért a szeder, mindent leszürcsölt.
Állok a gangon, zörögnek, zengnek a zsenge levelek.
Madarak egymással kánont csiripelnek.

Belőlem is kifakad az óvó anyai lélek.
A fiam a fán, ahogy attól félek,
Leesik, leesik, az Isten segítsen meg!
Ám ő nevetve kiálltja: anya én nem félek!

Az eső is nekikezd, kopogtat cipőmön.
A vihar sötét látvány, akárcsak az ördög.
Eshet is, üthet is az időnek árja.
Magamban dühöngök, ej, vigye a kánya!

Idő kerekén

Ezer levél hull a földre,
sáros ködbe temetődve,
gyökér törzsén újra nőnek,
fittyet hánynak az időre.

Kapaszkodom, amíg tudok,
akkor is, ha feljajdulok.
Szívem mélyén kőrakások,
abból születnek az álmok.

Remény

Ó, remény, remény, remény!
Pille kis tünemény.
Vágy a vággyal jövevény.
Jössz, egyre jössz felém.

A tér és idő fején,
Embereknek szívéen,
Hegyek, völgyek hús egén:
Jössz, egyre jössz felém.

Nincs kegyelem

Szögesdrótot húznak, nyesnek,
így csatázik ember, ember.
Kaput nyitnak, kaput zárnak,
piszkos pénzzel kezét ráznak.

Üzleteken vett érdek felett:
hatalom és dús jövedelem.
Gyenge volna ki nem áll sorba?
Nincs kegyelem a koporsóban.

Karantén haikuk

Simogat engem
Karjai nélkül érzem
Magához ölel

Képtörések
Igéző csoda az is
Ami láthatatlan

Hímzett terítőn
Az öltésekben elvarrt
Szelíd sóhajok

Levelet írok
A virtuális térben
Billentyűt ütök

Könnye felszárad
Az örök hála cseppje
Kehelyben nyugszik

Távoli útról
Másvilági emlékkal
Fújdogál a szél

Dicső tehetség
Ha felfedezni vélnek
Jut egy pálmaág?

koronavírus
Átírta a világunk
Borús karantén

Anyám nem nevelt
Neki hogyan köszönjem
Gondviselésem?

Szomszédasszonyom
Ül a gangon képet varr
Keresztöltéssel

Keresztbe-kasba
Fókuszált tereinken
Kaszál az időnk

Szemünk fényei
Másképpen csillannak meg
A monitoron

Minden festett szín
Bármilyen papírlapon
Küld egy illatot

Sötét szárnnyal

Felettem hasít sok fekete holló,
Rémisztő hangjuk, mint egy sebészolló.
Hessentem, hessentem sötét gondolatom.
Nem, azt nem hagyom, hogy szíven markoljon.

Esőt jeleznek jeges zivatarral,
Fesztelen kárognak szörnyű haraggal.
Félelmet, félelmet tőlem kicsikarnak,
Kergetem messzire összes aggodalmam.

Reppennek, reppenek, messzire szállnak,
tengeri viharban rendre kaszálnak,
szórnak a világra fekete gúnyruhát,
a tavaszi virágra fagyos zúzmarát.

Alattam szorít a betonnak ágya.
Mélyre húzna a nem létnek vágya.
Károgjon, károgjon a fekete kánya.
Akkor sem lesz szívemből sötétlő bánya.

Fényre, fényre megyek távoli tájra.
Lelkemből fakadó színes orgiákra.
Csattanjon, csattanjon dalra a vágyam.
Parázsló éltemnek szikrázzon az árja.

Állásom

Nékem nem megy eladnom magam.
Egy percben játszani egész voltomat.
Mit tudok, és mit tudnék, azt adjam oda.
Gazdagon tálalva a másiknak javat.

Javasolni tudásom s akaratomat.
Csupán csak azért, mert a kulcs nála van.
Aztán rám néz, és még amit tud, facsar.
Aztán ha kevés, zárva a lakat.

Átnéz felettem, bárhogya is zavar.
Az érdeklő érdekek láncolt kapcsolata.
Korlátolt létem örök zűrzavara.
Ahová születtem, takarodjak oda.

Egy perc vajúdás, hogy eladjam magam.
Csak hogy élhessek, s tömjem a hasam.
A rezsit fizessem, ne legyen tapasz.
Törvényt se sértve, rám ne legyen panasz.

Keresztjeim (haiku-csokor)

Nem hagy nyugodni:
A jó és gonosz harca
keresztre feszít.

Kereszt vágányon:
Csak szenvedés az ára
a boldogságnak.

Összes ballépést
megbüntet és mélyre ránt
a sors keresztje.

Ahogy szövetet,
keresztszálak tartanak,
mint egy lepedőt.

A temetőben
keresztkérdések ringnak
végtelen pályán.

Van keresztnevem.
Élek. Ha meghalok, az
is tűzkeresztység?

Költő, ha verset ír,
Keresztrímbe is rakja
lírai énjét.

Az élet nekem,
olyan keresztrejtvény,
mely szívem töri.

Hitben hitt utam
az értelmetlen halál
keresztül húzza.

Egyensúlyozom,
a sorsom hídpillérén
keresztül érjek.

ÁTÍRATOK

Ady Endre és Petőfi Sándor ismert verseiből

Rám ugrik a mohó

Dúvad elvek demagógja,
Bár tivornyás hely, ne okolj,
Mit most valahol, hát ott rendes
Kitaszított életnek javán,
Rám ugrik a mohó.

Nyál nyalta kép, ocsmány, rút argó,
Lelke horpadt, áll a zsvány,
Torkán buzgón cseles kedvesség
Somolyog, mert merész vágyában
Urabb, mint a király.

Hinta-vágyat és ringva azon
Rázkódik, s vígan fönnmarad,
Mindig többért, egy jó pár vételt
Hordatlan ruház, mindenséget
S tengeribb javakat.

Jelesen él a bőfögnél
És a nálánál több nyelő,
S hogy ne lehessen megrekedni,
Nincs határ, mit húz veszendőig
Az úr színe előtt

De nagy nábob, csupán növekszik,
Várjon türelemmel a tor.
Túl maszlagján, húz holtáiglan,
Mert szabadon csatáz utódlón
Rám ugrik a mohó.

Hős és Balhős fia vagyok én...

Hős és Balhős fia vagyok én,
Hiába zörgetek kaput, falat,
S mégis megkérdem tőletek:
Szabad-e bízni a Kárpátok alatt?

Keserves kínok múltján jöttem én,
Fülem de rég ősmagyar dalt kihall,
Szabad-e érvénynél betörnöm,
Új időknék bús dalaival?

Tollamba forró ólmot öntetek,
Legyek má' túl a tényeken vadul,
Ne valljam az életút hadait,
Mit hoztatok reám durván, vakul.

De addig írok, sírva mit se bánva,
A szó szállni, új vágyain akar,
S ha megátkozva százszor útra kel,
Mégis győztes, mégis új, és szabad.

Még őrizem a szemedet

Még ifjúi kezemmel
fogom meg a kezedet,
még szerelmes szememmel
keresem a szemedet.

Virágok kis porzásán
őrzi majd kit keresett,
így érkezem meg hozzád
és szállok vidáman veled.

És tudom, miért, meddig
maradok meg még neked,
mert a kezedet fogom
s szeretem a szemedet.

Egy gondolat

Egy gondolat, lásd versemet.
Lázban, ármány közt vívni meg.
Magad fosztani meg, mint a libát
Amelyen titkos fények nyoma ráz.
Dúdolni halkán, mint a zeneszám,
Egy elhagyott füzet homályban áll.
Ne ily szabályt adj, ismerem,
Ne ily szabályt adj, énnekem!
Legyen lap, melyen irkám fut rímestül,
Vágy legyen, érzés, ragadd ki tövestül,
Legyen rövid, mint a hegyről a völgybe,
essen-földet várón, de gyönyörét dönts te...
Ha majd szívem rabolva tép
Árván nem unva szikrafényt,
Csitító hanggal és titkos zárszókkal,
És a zárszókon legyen ez megoldva:
Mi vágy, szabad, várd!
S ezt elragyogják,
Megálmodják estétől hajnalig,
S a hamisság velük nem ütközik:
Ott tegyem ezt én
a vers elején!
Ott oldjon az ifjúi hév ki szívemből,
S ha majdan örömteli szép szavam pendül,
hadd vesse el azt az abbéli tömeg,
A bóbíta szállhat, aztán úgy csörren,
S hol festhettem át

hulló virágát.
Számolatlan a kihúzott rímfonatra.
S ott hagyjanak engemet, összekínozva.
Ott szedjék ölre elsólt sorsomat,
Ha jön majd az a rendelésilap.
Hol görnyedésem lassú gyász-nevében
S álarcos zárszók ítéletével
A bűnöket egy közös sírnak adván
Kik érted vannak, - csend kizárt - csak rabság!

Vörös hajjal

Furcsa szemmel néztek, lestek.
velem mindig összevesztek,
arcuk piros, vidám, kacér,
ám az eszük még kevés.

Cinkos csellel jöttek, mentek.
Húzták hajam, és kergettek.
Így szerették a lányokat,
érdekes egy felfogás.

Mérges gúnnyal csúfot űztek.
Vörös hajtól megkergültek,
és imádták a hangomat,
ahogyan én sikítok...

Cinkos szemmel néztek, lestek.
Én kiáltok, ők nevettek,
belém csíptek "menők" voltak,
ilyenek a dedósok.

Ötven lettem, néznek, lesnek,
és nem látnak még deresnek.
Hajam festett? - ezt kérdezik.
Legyeskednek, csak ezért?

AKROSZTICHONOK:

Egyedül a parton

Kezemben forgatok egy nagy követ.

Ősi létében él-e üzenet?

Csilingelő Dunában nincs szünet,

Oly' fékeveszett a víz-csődület.

Belém ivódik mind a természet:

Bódult virágok, sárban enyészet.

Ahogy a követ Dunába dobtam,

Nagyot loccsant, és én zaklatottan,

Ásott mélyén vele belezúgtam,

Sötét helyén búmat mártóztattam.

Sirató

Lombok vezekelnek november derekán.
Olyan bús a kedvem ezen a délután.
Melankóliába esve szökik a nyár,
Beletemetkezve bőszi őszi esőben,
Hanyattfekvő gyümölcs a ragadó földben,
Udvari szolgaként tocsog sárfürdőben.
Lüktet a csend, eltompul őszi sorsán,
Lombok rőt ruháján, szárnyak folyosóján.
Álomba ring sok színes árny, s a valóság:
Sercegő szívemben olvadó gyertyaláng.

Ragyogás

Csak csellengtem már a cudar évek fölött.
Idegen hajnallá vált reménytelen jövőm.
Lejárt életúton, bukott, nehéz időn,
Leplezve kacagtam, bár sok minden meggyötört.
Aztán, az ajándék mégis megadatott,
Gigantikussá nőttek velük a tegnapok.
Ontja rám fényét, várva minden új napot,
Kis unokáimtól az egész világ ragyog!

Csillagos este

Csordul az este, bársony a teste.
Itt van a beste, csendem kileste.
Lankad a pulzus, ima kezembe:
Lépked a virtus, visz fellegekbe.
Ablakom nyitom némuló tájon,
Gáttalan parton csordul az álom:
Oldódik bennem fényteli csöppje:
Kihalt napjaim férceli össze.

ÜZENETEK:

Unokám

Önfeledt kacagok veled.

Anyád szól: „halkabban nevessetek!”

Hát gyere csak, én megtanítom a titkos jelet,

Hogy’ tudd, csendben kacagni, hogy lehet.

Gyere, emeld kicsit fel a kezed.

Úgy, jó, a két mutató ujjat felfele!

Mozgasd egyiket fel, másikat le.

Gyorsan, szaporán mindegyiket!

Önfeledt kacagok veled.

Mosolyod cinkosban, nekünk terem.

Különös fénytől csillog a szemed,

szívembe zárom e huncut perceket.

Nővéremnek (60. születésnapjára)

Nem baj ha az idő múlik.
Tenni ellene nem lehet.
Minden pillanat lehullik,
öleld még azt, aki szeret.

Az élet furcsa szenvedés,
ahol a remény nyújt kezet.
Dobogó szíved melegét
így tölti be a szeretet.

Születésnapodra (Madockának)

Egyszer azt mondtad: ma nem ünnepelek.
Én tudom, ott ülsz a gépnél és dolgozol.
Most én zavarlak, és írom neked azt, amit gondolok.
Mert érzem, tisztelsz, mert „az írás engem felemel”.

Én pedig, téged ugyanúgy, szintén, szívemből tisztellek,
ahogy ,anyaként lányodat szeretetben felneveltet,
erődből, ahogy, egyedül a harmóniát neki teremtetted.
Nem sokan képesek erre, így, ahogy azt, te tetted!

Sosem mondtam neked, ez mindennél nagyobb erény!
Túlnő mindenem, a faragott verseknél...
Mégis, próbálom rímekbe szedni, hogy ne könnyezz,
ne sírj, ez csak néhány jó szó, szívemből jár neked!

Néhány jó szó, hogy amit érzek, azt végre leírjam,
te vagy a legjobb testvér, mit húgodért megteszel,
túllépve azokon a szomorú gyermeki éveken...
Ami részedről nem áldozat, hanem a tiszta szeretet!

Érzem barátságban vagy folyton a jószággal!
Ez a te éltető fegyvered, nincs kendő és lepel!
Most örülj és neved! Ha csendben is, de ünnepelj!
Legjobb barátném! Az Isten éltesse!

Úgy is...

Úgy is látlak, ha nem látlak.
Szívem mélyén kis bogárka,
Fénylik szárnyad mosoly tánca,
Édes lelked ringó vágya.

Úgy is hallak, ha éppen nem szólsz.
Szobám mélyén a csendről zajongsz.
Veled merül álomhajóm,
Veled alszom kispárnámon.

Úgy is megyek, ha nem is lépek,
Ha itt ülök a karosszékbén.
Úgy is ölelsz, úgy is viszel,
Kicsi kincsem, drága kincsem.

Úgy is sírok, ha nincsen könnyem.
Úgy is élek, ha úgy is ölnek.
Úgy is hallok, úgy is látok.
Nincs a szívem karanténból.

Ne bánd

Ne bánd velem, ha jön a tél,
hogy földre hullt a falevél.
Várta a mély, az egész tér,
öleld még, kit szeretetnél.

Mert minden szirom elvetél,
a tavasz, a nyár, az ősz, a tél.
Árnyékban ring a tiszta fény,
sosem tudhatjuk, meddig él...

Míg...

Sose érezd, szívem hogy remeg,
hogy karcolják kényes tegnapok.
Ha majd én abba belehalok,
nyugodtan sírj, ha végleg elveszek...

Könnyeidbe úgy feledkezem:
letörlöm gyöngyöző homlokod,
mosollyá simítva arcodon,
látatlanul megérint kezem.

A csendedbe beleneszelek,
ahogy hozzád befurakodom:
Világod világomra vonom,
mint, csillagokat a fellegek.

Te is rám lelsz, míg a lét perreg.
Szelíden szívedbe vibrálok,
ahol majd a végsőkhig hállok,
míg azt érzem, szíved hogy remeg.

Egy könyv margójára

Szívritmusok vezekelnek,
fehér lap a nyughelye,
leírt betűk szeretkeznek:
rímekben éltem húlt helye.

Nem tudom

Nem tudom, karodban hogyan öleltél,
éreztem-e számban anyatej ízét?
Láttam-e arcodnak mosolygó ívét,
benne a szemed rám csillogó színét?

Sírtam-e érted, hogy te gyere értem.
Gagyogtam e szót: anya, anyukám,
amikor még szinte mindentől féltem.

Tán hívtalak akkor, zokogtam talán,
most sírnom kéne, de most nem tudok.
Elmosta hiányod rideg kisszobám.

Viszlek

Lennék szél a vitorládón,
harmatcsepp a kormányodon,
ha hozzám érsz, úgy szárnyalok,
végtelenen átszágulok.

Szép a nyár, az ősz is szép lesz,
szellő hátán útra keltesz.

Viszlek, hiszlek, minden áron:
viharfelhőn s napsugáron.
Kikötünk egy holthatáron,
világ-látta madárszárnyon.

Mert a csoda...

Az élet olyan feladat,
hogy olykor a jó is henyél,
de ne ítélj el magadat,
mert a csoda benned is él.

Építhetsz olyan falakat,
hogy szép szóval ölelés legyél,
majd minden kínban jóakarat,
mert a csoda benned is él.

Húzz olyan útvonalakat
hol szívedből fakad a cél.
Mérd súlytalan a javakat,
mert a csoda benned is él.

Az élet gyorsan elhalad,
ahol minden gazdát cserél,
s úgy teremtsd újra magadat,
hogy a csoda benned is él.

Mint éjt a Nap is felavat,
és időt, teret sem kímél,
a kezdet s a vég nem apad,
mert a csoda benned is él.

Tartalom

CSEND TETEJÉN:	4
Húzza rám.....	5
A tegnap... ..	6
BÁRHOL	7
Hordalék	8
Idén a tavasz.....	9
Írás/jel nélkül	10
OTT-HOL	11
Rácson szökött.....	12
Szelídnek és szépnek	13
Jó idő	14
Budapesten.....	15
Kard a karddal.....	16
Tömören	17
Elementek elementek	18
Kapaszkodó.....	19
Hidegen hagy.....	20
Haiga haikuk	21
Csacska vagyok, csacska nő	22

Felhők felett	23
Napsugár-legény.....	24
Győri barangolásom	26
Vagyok	28
Ákom-mákom	30
Patak partján	31
Amíg.....	32
Az én Költőm	33
Eperfa	34
Idő kerekén.....	35
Remény.....	36
Nincs kegyelem.....	37
Karantén haikuk.....	38
Sötét szárnyal	40
Állásom	41
Keresztjeim (haiku-csokor)	42
ÁTÍRATOK	44
Rám ugrik a mohó	45
Hős és Balhős fia vagyok én.....	46
Még őrizem a szemedet	47

Egy gondolat.....	48
Vörös hajjal.....	50
AKROSZTICHONOK:	51
Egyedül a parton.....	52
Sírató	53
Ragyogás.....	54
Csillagos este	55
ÜZENETEK:	56
Unokám	57
Nővéremnek (60. születésnapjára)	58
Születésnapodra (Madockának)	59
Úgy is.....	60
Ne bánd	61
Míg.....	62
Egy könyv margójára	63
Nem tudom	64
Viszlek.....	65
Mert a csoda.....	66